ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Sluneční terasy s. r. o.,** se sídlem Hradišťská 1955, Staré Město, zastoupen JUDr. Tomášem Kapounem, advokátem se sídlem Gorkého 11, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad v Uherském Hradišti,** se sídlem Masarykovo náměstí 19, Uherské Hradiště, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2011, č. j. 30 A 65/2011 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2011, č. j. 30 A 65/2011 - 40, byla odmítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“) ze dne 17. 6. 2011, č. j. MUUH-OD/50182/2011/7561/2011, kterým mu byl vyměřen místní poplatek za užívání veřejného prostranství ve výši 2.175.924 Kč. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel podal žalobu, aniž využil možnost podat proti rozhodnutí městského úřadu řádný opravný prostředek, a proto je jeho žaloba podle ust. § 68 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že si je vědom existence ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve vazbě na § 68 písm. a) s. ř. s., ale jeho situace je zcela odlišná. S ohledem zejména na skutečnost, že jeho právní předchůdce PEQ Invest, s. r. o., který smlouvou o převodu práv a povinností ze smlouvy o dílo na něj převedl

developerský projekt, v rámci něhož došlo k vyměření předmětné poplatkové povinnosti, již v téže věci, tj. vyměření poplatkové povinnosti na tytéž pozemky, vyčerpal všechny řádné i mimořádné opravné prostředky. Stěžovatel zdůraznil strategické a likvidační načasování vyměření poplatkové povinnosti k téže věci, pouze za jiné období, a to okamžitě poté, co jeho předchůdce uspěl se žádostí o odklad vykonatelnosti prvního platebního výměru z roku 2010. Městskému úřadu nic nebránilo vyměřit poplatkovou povinnost předchůdci stěžovatele již v roce 2010, ale záměrně tak učinil až v okamžiku, kdy již nemohl vymáhat první platební výměr v téže věci. Stěžovatel dále zdůraznil, že Krajský úřad Zlínského kraje jako odvolací orgán již v téže věci vyjádřil svůj právní názor a je zcela jisté, že podané odvolání ve věci platebního výměru zamítne. Předchůdce stěžovatele již v téže věci vyčerpal všechny řádné i mimořádné opravné prostředky k obraně svých práv v rámci daňového řízení, avšak s jeho argumenty se ani jeden ze správních orgánů nevypořádal. Pokud lze postavit na úroveň jistotě, že prostředky ochrany subjektivně veřejných práv nacházející se uvnitř veřejné správy selhaly, stěžovatel nemá, vyjma obrany v trestním řízení z hlediska pochybných praktik městského úřadu, možnost jiné spravedlivé ochrany svých práv. Navíc vzhledem k tomu, že v tomto případě odvolací orgán k odvolání jiného účastníka řízení o téže věci napadené správní rozhodnutí změnil v neprospěch stěžovatele, má za to, že žaloba je přípustná. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Městský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti označil argument stěžovatele, kdy zdůrazňuje strategické a likvidační načasování vyměření poplatkové povinnosti, za zcela bezpředmětný. Stěžovatel jako daňový subjekt byl povinen podat řádné daňové tvrzení, což neučinil. Teprve poté, co nebylo podáno řádné daňové tvrzení, byl stěžovatel vyzván k jeho podání a byla mu stanovena náhradní lhůta. Časová souslednost a návaznost období, v němž nastaly skutečnosti, které jsou předmětem daně, byla řádně uvedena ve výzvě k podání řádného daňového tvrzení a následně také v platebním výměru. V předmětné věci dále proběhlo v předmětném časovém období v souladu s právními předpisy několik místních šetření pracovníků odboru dopravy a příslušníků městské policie. Městský úřad se dále ohradil proti tvrzení stěžovatele o pochybných praktikách tohoto úřadu. Stejně jako ve všech dalších řízeních i v tomto se řídil platnými právními předpisy. Veškeré právní předpisy a jejich ustanovení, podle kterých bylo v tomto konkrétním řízení postupováno, jsou uvedeny v jednotlivých rozhodnutích a stěžovateli byla dána možnost se ke zjištěným skutečnostem vyjádřit.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 68 písm. a) s. ř. s. žaloba je nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

V daném případě je nesporné, že krajskému soudu byla dne 24. 6. 2011 doručena žaloba stěžovatele proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. MUUH-OD/50182/2011/7561/2011, kterým mu byl vyměřen místní poplatek za užívání veřejného prostranství ve výši 2.175.924 Kč. Proti tomuto rozhodnutí měl možnost podat stěžovatel odvolání, jak je stanoveno v ust. § 109 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů. O tom byl také řádně v rozhodnutí poučen, neboť v něm bylo uvedeno, že proti němu je možné v souladu s citovaným ustanovením podat odvolání do 30 dnů ode dne jeho doručení. Stěžovatel však toto poučení ponechal bez povšimnutí, možnosti podat řádný opravný prostředek nevyužil a místo správného procesního postupu ve správním řízení podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl ve věci v I. stupni, k soudu. Za této situace krajský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobu jako nepřípustnou odmítl. Skutečnost, že daňový subjekt odlišný od stěžovatele (PEQ Invest, s. r. o.) uplatnil řádné či mimořádné opravné prostředky proti rozhodnutí téhož správního orgánu ve věci vyměření místního poplatku za užívání veřejného prostranství jiným správním rozhodnutím nemá vliv na posouzení dané věci, neboť právně významný je pouze procesní postup stěžovatele, o jehož právech a povinnostech bylo rozhodováno.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a městskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu